

MAGYAR-HOLLAND SZEMLE

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI LAP

A „MAGYAR-HOLLAND TÁRSASÁG” HIVATALOS LAPJA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST, VIII., ÜLLŐI-UT 4 SZ.
TELEFONSZÁM: 38—4—90.

„Magyar-Holland Társaság” tagjai díjmentesen kapják.

Megjeleni k havonta

Hollandi lovasok Magyarországon

A Hollandi Királyi Turistaszövetség keretébe tartozó lovas túristák klubja már az elmúlt évben felvetette a lovaglótúra tervét Magyarországon át, amely oly kitűnően sikerült, hogy ez év augusztus havában 25 hollandi lovas — hölgyek és urak vegyesen — jött Magyarországra, hogy a lovas kirándulást megismételje. A hollandi lovas túristák klubjának magyarországi túráját a Magyar Gazdák Országos Lovagló Egyesülete rendezte Rudnyánszky húszárőrnagy vezetésével.

A hollandi lovasokat nagy vendégszeretettel fogadták mindenhütt, ahol csak megfordultak, emlékezetessé téve útjokat, viszonzásul azért a szeretetért, amelyben a holland nemzet annak idején a magyar gyermekeket részesítette.

Erről az útról, az ott szerzett benyomásokról számolt be W. A. M. *Westeroüen van Meeteren*, a lovas kirándulás egyik résztvevője, a Hollandi Királyi Túrlista Szövetség (A. N. W. B.) igazgatója, a „Nieuwe Rotterdamsche Courant” c. világhírű hollandi lapban, három közleményben.

Alább néhány érdekes részletet közlünk a kimerítő tudósításból.

„A magyar lovak igen nemes vérűek, kitartóak. A magyar ember nem ismer fáradtságot, aminek néha megvan a maga árnyoldala is. Nagyor gyöngéden bánik lovával és mi megértjük, hogy nyakveregetéssel többet lehet elérni náluk, mint szájrángatással. A lovak csak egyszerű zablát kapnak. A sarkantyú csak a csizma

dísz, nincs használatban a lovaglásnál. Még vágatásnál sem kell erőszakot alkalmazni, egy nyakveregetés és a nyugodt ülés csodákat művel.“

Az író lelkes szavakat talál a lakosság hálájának és vendégszeretetének jellemzésére.

„Szinte hihetetlen, hogy már 15 esztendő telt el azóta, hogy vendégül láttuk a magyar gyermekeket! A magyar ember sohasem felejt el segítségünket, éppoly kevéssé, ahogyan nem felejt el a trianoni szerződés által történt szétदारabolását sem! Nem! Nem! Soha! *Neen! Neen! Nooit!* Ugyan ki csodálkoznék azon, hogy az ország egy részén való átvonulásunk alkalmával örült, hogy kifejezheti háláját irántunk! Mindnyájunkra felejtethetetlen benyomást gyakorolt a hálának ilyen közvetlen, természetes és őszinte megnyilvánulása!“

Majd így folytatja:

„A magyaroknak túlon túl ismert vendégszeretete nagyobb a gyakorlatban, mint ahogy általában hirdetik. Magyar szokás például, hogy a vendéglátó gazda és felesége maguk szolgálják ki a vendéget és csak azután ülnek asztalhoz. *Senki jobban nem ért hozzá, hogyan éreztesse a vendéggel, hogy ő tesz szívességet a vendéglátónak és nem megfordítva.*“

Utolsó közleményében a magyar lótenyésztésről ír s a bábolnai, kisbéri, tatai méntelepekkel foglalkozik kimerítően.

Cikksorozatát így fejezi be:

„Nem sokat mondhatok a fővárosba való visszajövetelünkről, ahová egy rendkívül hálás, de éppen olyan fáradt társaság érkezett meg, hogy pihenőt tartson. Itt tartózkodásunk utolsó estéjén tartott összejövetelünkön túránk vezetője kifejezte leghálásabb köszönetét Rudnyánszky és Szacher uraknak és feleségüknek, úgyszintén Feördös ezredes úrnak sokszoros figyelmükért és fáradságukért, átadván az uraknak a hollandi lovas turista klub jelvényét. Azután gyorsvonaton tértünk vissza hazánkba. *Ha lecsukjuk szemünket, még látjuk a magyar hegyeket, halljuk a daloló magyar lányok énekét, a szenvedélyes cigányzene szívünkig ér. Úgy érezzük és mondjuk is egymásnak, hogy a jövő év augusztusában visszatérünk Magyarországra!*“

Egy királyi látogatás

Londonból jelentik: Vilma hollandi királynő, aki Julianna trónörökös-nővel Angliában tartózkodott, az Essex megyei Saffron Walden falucskába kocsizott, *hogy meglátogassa egykori nevelőnőjét, Winter Erzsébetet.* A királynő megölelte és megcsókolta az öreg tanítónőt, akinek szerény otthonában több órát töltött bizalmas beszélgetéssel és a tea mellett fellevenítette a közös emlékeket.

A Hollandi Királyi Automobil Club tagjai Budapesten

Előkelő vendégei voltak a magyar fővárosnak. A Királyi Magyar Automobil Club meghívására a *Holland Királyi Automobil Club* tagjai látogattak el hozzánk 45 kocsival és 8 napot töltöttek Magyarországon. A megérkezés utáni napon Bábolnát tekintették meg, majd visszatérve a fővárosba, a következő nap a város nevezetességeinek megtekintésével telt el. Délután a Királyi Magyar Automobil Club teát adott a Margitszigeten. Másnap Mezőkövesdre rándult az előkelő társaság és Lillafüreden fejezték be a napot. A program következő pontja Tokaj és a Hortobágy megtekintése volt. Az időjárás különösen kedvezett a vendégeknek, csodálatosan szép délibábot láttak és felejthetetlen emlékekkel hagyták el a nagy magyar Alföld szívét. A Budapesten töltött hét befejezéséül a Magyar Királyi Automobil Club fogadó délutánján vettek részt, ahol gróf Andrássy Sándor, a KMAC elnöke üdvözölte a holland társaságot és meleg szavakkal emlékezett meg arról a szeretetről, amely a hollandok részéről a magyar gyermekekkel szemben esztendőkön keresztül megnyilvánult.

Vickevoert-Crommelin, a Holland Királyi Automobil Club sportfőbiztosa köszönte meg Andrássy gróf szavait és hangsúlyozta, hogy a holland nép a legmelegebb szimpátiával viseltetik a magyarok iránt és ez a látogatás ezt a barátságot csak erősítette. Az annakidején Hollandiában nyaraló gyermekek nevében Kathona Éva okl. közgazdász mondott köszönetet. Blomsma, a Holland Királyi Automobil Club titkára kijelentette, hogy a túra résztvevői a legnagyobb elragadtatással beszélnek a Magyarországon eltöltött hétről és a leghatározottabb ígéretet tette, hogy a Holland Királyi Automobil Club a magyar túrát minden esztendőben megszervezi.

Budapest dicsérete egy holland ujságban

G. Nypels, az ismert holland ujságíró, érdekesen számol be az egyik nagy amsterdami lapban bécsi és budapesti tartózkodásáról. Nypels érdekes párhuzamot von a két város szelleme és idegenforgalmi érdekességei között. *Szerinte Bécs legfeljebb nappal kedélyes, Budapest viszont — éjjel-nappal.* „Bécsben a sok koldus lépten-nyomon követi az idegent és a legkellemetlenebb módon zaklatja, míg Budapest, ahol pedig nem kisebb a nyomor, *elégge féken tartja a kéregetőket.*“ A holland ujságíró szerint a bécsiek nem szeretik annyira az idegent, mint a pestiek, akik *valósággal elkényeztetik.* A magyarok, szerinte, mindent elkövetnek, hogy rövid idő alatt bebizonyítsák minden külföldinek, hogy *különbek a nyugati népeknél.* Ez a bizonyítás rendszeren *sikerül is nekik — és az idegen csak nagy szív-fájdalommal tudja otthagyni a magyar fővárost.*

Hollandiában egy nyolcvanéves embert ünnepeltek, aki háromszáz embernek mentette meg az életét

A hollandiai *Den Helderből* jelentik: A holland haditengerészet kikötőjében, Den Helderben, nagy ünnepséggel ülte meg a lakosság *Karel Johan Hendrik Ostenburg* denhelderi polgár nyolcvanadik születésnapját. Az ünnepelt, akit a városcsúcsban egyszerűen csak *Piet Ostenburgnak* hívnak, a tengerparti mentőszolgálat egyik vezére volt. Számptalan hajótörésnél és hajósüllyedésnél vett részt, mint mentő. A hivatalos adatok szerint *összesen háromszáz embernek mentette meg az életét. Piet Ostenburg* 1886 november 30-án vett részt először a tengerparti mentőszolgálatban és azok között volt, akik a Brambley nevű angol gőzös hajótöröttjeit kihasználva a tobzódó tenger hullámai közül. Az Északi-tenger ugyanis éppen Den Helder előtt a legveszedelmesebb, itt keletkezik a legtöbb vihar és itt legerősebb a hullámverés. *Piet Ostenburg* szemtanuja volt a *Premuda*, a *Renown*, az *Apoll* és a *Condor* nevű nagy hajók elsüllyedésének, látta, mikor a hullámok kettészelték a *Zamora* és a *Harrow* nevű hajók testét, általában nagyon sok veszedelmes mentésben vett részt, úgyhogy legtöbbször a saját élete is veszélyben forgott. Most már az öreg tengerparti mentő babérain pihen és mintegy öt év óta nem ölti fel a halinacsizmákat sem, ha a denhelderi tengerparton felbúg a tengeri szerencsétlenséget jelző sziréna. A város egy szép kis házzal ajándékozta meg. Itt érte *Piet Ostenburgot* nyolcvanadik születésnapja.